

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupen Mgr. Dianou Kokešovou, advokátkou se sídlem Piletická 486, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2022, č. j. 16 A 52/2020-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. 1811/2020-160-SPR/3. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravně správních činností, ze dne 15. 6. 2020, č. j. MHMP 914811/2020/NoM, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl stěžovatel dopustit z nedbalosti tím, že v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona dne 6. 9. 2019 v době okolo 1:05 hod. v Praze 5 na ulici Na Radosti řídil motorové vozidlo Škoda Octavia, reg. zn. X, po předchozím požití alkoholických nápojů v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu, neboť po provedení dechové zkoušky certifikovaným dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 u něj byly naměřeny hodnoty alkoholu 0,75 ‰ v 1:12 hod., 0,83 ‰ v 1:17 hod. a 0,76 ‰ v 1:23 hod. Po zohlednění maximální možné odchylky a expertně stanovené nejistoty byla stěžovateli zjištěna přítomnost alkoholu v krvi v hodnotě 0,59 g/kg. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupků ve výši 1 000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dle úředního záznamu pprap. P. M. a nstržm. O. H. ze dne 6. 9. 2019, č. j. KRPA-315509-3/PŘ-2019-001217, prováděli tito příslušníci Policie ČR dne 6. 9. 2019 od 1:05 hod. dohled v dané části Prahy. Při jízdě po ulici Na Radosti směrem do centra si policisté všimli motorového vozidla Škoda Octavia, reg. zn. X, které jelo velmi pomalu, což se jim jevilo jako podezřelé, proto přistoupili ke kontrole tohoto vozidla a jeho řidiče. Ve vozidle se nacházel pouze jeho řidič – stěžovatel. Stěžovatel byl vyzván k podrobení se orientační dechové zkoušce dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510, jehož pomocí byly u stěžovatele naměřeny hodnoty alkoholu 0,75 ‰, 0,83 ‰ a 0,76 ‰. Pět minut před první dechovou zkouškou ani mezi následujícími dechovými zkouškami stěžovatel nekouřil, nepil ani nic nejedl, o čemž byl řádně poučen. Dle úředního záznamu stěžovatel uvedl, že vypil šest 10° piv značky Braník, přičemž s pitím začal dne 5. 9. 2019 v 20:00 hod. a skončil ve 22:00 hod. Stěžovatel byl poučen, že s ním bude sepsáno oznámení přestupku, byl mu zadržen řidičský průkaz a zakázána další jízda. Stěžovatel vozidlo zabezpečil a nechal si na místo přivolat náhradní odvoz.

[3] Součástí správního spisu je dále úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před nebo během jízdy sepsaný pprap. M. a nstržm. H. dne 6. 9. 2019. Správní spis obsahuje též záznam o dechové zkoušce vyhotovený nstržm. H. ze dne 6. 9. 2019, včetně již zmíněných naměřených hodnot alkoholu a časů těchto naměřených hodnot, konkrétně 0,75 ‰ v 1:12 hod., 0,83 ‰ v 1:17 hod. a 0,76 ‰ v 1:23 hod. Na druhé straně záznamu jsou vylepeny výstupy z dechového analyzátoru, které odpovídají již zmíněným hodnotám (včetně časů provedených dechových zkoušek). Každý z jednotlivých výtisků je opatřen stěžovatelovým vlastnoručním podpisem. Součástí spisu je též kalibrační protokol daného dechového analyzátoru ze dne 4. 6. 2019 a rovněž jeho ověřovací list ze dne 10. 6. 2019 s platností do 10. 6. 2020. Správní spis obsahuje též oznámení přestupku ze dne 6. 9. 2019, ve kterém jsou uvedeny již zmíněné naměřené hodnoty alkoholu v dechu. Dané oznámení je opatřeno stěžovatelovým vlastnoručním podpisem a je v něm uvedeno vyjádření stěžovatele: „*Nemám co dodat.*“ Ve spisu je rovněž založen výpis ze stěžovatelovy evidenční karty řidiče ze dne 17. 10. 2019, v níž má stěžovatel celkem sedm záznamů, přičemž poslední z nich se týká rovněž přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, jehož se stěžovatel dopustil dne 28. 3. 2018. Za tento přestupek byl stěžovateli uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a pokuta ve výši 2 500 Kč.

[4] V rámci správního řízení proběhlo dne 6. 3. 2020 ústní jednání, při kterém se nejprve ke svému obvinění v rámci svého výslechu vyjádřil stěžovatel. Ten mj. prohlásil, že celou kontrolu prováděl kolega pprap. M., a po každé kontrole, aniž by stěžovatel viděl její výsledky, volal na pprap. M., který celou dobu seděl ve vozidle. Po třetí dechové zkoušce „*policista ve vozidle odjel*“ a policista, jenž zůstal na místě, stěžovateli sdělil, že jeho kolega odjel pro materiály, které jim chyběly. Za 15 minut se policista vrátil a předal stěžovateli výsledky z tiskárny. Policista před ním ani jednou nevybalil náustek z neporušeného obalu. Ohledně povinnosti nekouřit před provedením zkoušky stěžovatele policisté poučili až po sepsání protokolu, přičemž když ho policisté zastavili, tak kouřil. Alkohol stěžovatel požil odpoledne dne 4. 9. 2019, přičemž nesprávný den při kontrole uvedl, neboť si neuvědomil, že je již další den. Námitky ohledně provedené kontroly stěžovatel neuplatnil na místě, neboť mu bylo sděleno, že je může uplatnit ve správním řízení, přičemž stěžovatel nechtěl danou kontrolu prodlužovat. Stěžovatel chtěl podstoupit odběr krve, policista mu však měl sdělit, že to nemá smysl a stojí to 600 Kč. Když stěžovatel podepisoval protokol, byla rozsvícena

pokračování

pouze parkovací světla policejního vozidla, proto nic neviděl. Všechny výsledky z přístroje stěžovatel podepisoval až poté, co se s nimi policista vrátil.

[5] Dále byl během tohoto ústního jednání jako svědek vyslechnut pprap. M., který mj. vypověděl, že stěžovatel před provedením dechové zkoušky tvrdil, že nic nejedl, nepil ani nekouřil, přičemž kouřil až po provedených dechových zkouškách. Policisté k dechové kontrole použili nový náustek, který vybalili z uzavřeného obalu před stěžovatelem. Po každé dechové zkoušce policisté stěžovateli ukázali displej s naměřenými hodnotami, sdělili mu, kolik nadýchal, a on jim na to odpověděl, že měl několik piv. Přesný počet si pprap. M. nepamatoval, ale uvedl, že to bylo asi 4 nebo 5 piv. Na první pohled stěžovatel nevykazoval znaky opilosti. Na dotaz zástupce stěžovatele, zda v průběhu kontroly někdy policisté odjeli, odpověděl: „*Nevybavuji si přesně, ale je možné, že nám došly protokoly, přičemž jeden člen hlídky pro ně mohl odjet na služebnu a druhý zůstal na místě kontroly s obviněným. Je to možné, ale už si to nevybavuji, občas se to stává.*“ Pprap. M. uvedl, že si nemyslí, že by jim v průběhu kontroly došel papír v tiskárně daného přístroje, přičemž výsledek lze z přístroje vytisknout i zpětně. Lístky z přístroje policisté tiskli na místě a stěžovatel v průběhu kontroly se vším souhlasil. Policisté stěžovatele nevyzvali k odběru krve, neboť stěžovatel se doznal, že požil alkohol.

[6] Během tohoto ústního jednání byl též jako svědek vyslechnut pan J. V., jehož svědecký výslech stěžovatel navrhl a který mj. vypověděl, že se stěžovatelem pracuje, přičemž v daný den odjížděl stěžovatel o pár minut dříve z práce a on jel za ním do prostoru Na Knížecí, kde měli pokračovat v práci. Pan V. upozoroval, že stěžovatele zastavila policie, tak se svým vozidlem zastavil asi o 100 až 200 metrů za nimi. Po nějaké době policejní vozidlo odjelo a jeden policista tam zůstal se stěžovatelem. Když přijelo vozidlo policie zpět, přijel pan V. přímo za něj a seděl ve svém vozidle, než k němu přišel stěžovatel. Pan V. uvedl, že při provádění dechových zkoušek nebyl přítomen ani jejich průběh neviděl.

[7] Dále byl dožádaným správním orgánem dne 10. 3. 2020 proveden též výslech nstržm. H., který mj. vypověděl, že si není vědom, že by stěžovatel v době zastavení vozidla kouřil, ale přesně to neví. Pokud by tomu tak bylo, byla by dechová zkouška provedena až za nějakou dobu. Před provedením zkoušky byl stěžovatel dotázán, zda před jízdou požil alkohol či kouřil, přičemž stěžovatel odpověděl, že ne. První náustek dechového analyzátoru byl vybalen před stěžovatelem z uzavřeného obalu. Dechové zkoušky byly provedeny v časech uvedených na kontrolních lístcích. Stěžovatel viděl naměřené hodnoty přímo na displeji a poté na vytištěných záznamech, které vlastnoručně podepsal. Kontrolní lístky byly dle nstržm. H. vytištěny na místě, je však možné, že jeden z policistů odjel na služebnu pro potvrzení o zadržení řidičského průkazu, zatímco druhý zůstal na místě se stěžovatelem.

[8] Na základě těchto podkladů vydal správní orgán I. stupně zmiňované rozhodnutí ze dne 15. 6. 2020, č. j. MHMP 914811/2020/NoM, kterým uznal stěžovatele vinným ze shora vymezeného přestupku. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 19. 8. 2020, č. j. 1811/2020-160-SPR/3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a dodal, že výpovědi obou zasahujících policistů se shodují. Pan V. do zjištěného skutkového stavu nevnesl žádné pochybnosti.

[9] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č. j. 16 A 52/2020-35, zamítl. Městský soud považoval stěžovatelova tvrzení o průběhu dechové zkoušky za nevěrohodná. Kromě nepřesvědčivě tvrzeného průběhu dechové kontroly oslabuje hodnověrnost stěžovatele též jeho řidičská minulost, neboť stěžovateli byl již dříve opakovaně uložen zákaz řízení z důvodu řízení vozidla pod vlivem alkoholu, a to třikrát soudem a čtyřikrát správním orgánem. Městskému soudu není zřejmé, proč by stěžovatel policistům sděloval, že konzumoval alkohol před dvěma dny a zároveň se o den spletl. Údaj o konzumaci 6 piv během nočních hodin dne 5. 6. 2019 uvedený v úředním záznamu se městskému soudu jeví jako autentický a souladný s výsledky dechových zkoušek. Při ústním jednání městský soud provedl důkaz návodem dechového analyzátoru Dräger Alcotest 7510, z něhož neplyne negativní vliv předchozího požití nikotinu na výsledky stanovení hmotnostní koncentrace etanolu ve vydechaném vzduchu, přičemž stěžovatel kromě svého nevěrohodného tvrzení danou skutečnost nijak neprokázal. V této souvislosti městský soud poukázal též na časový odstup mezi první a poslední dechovou zkouškou, kdy stěžovatel během jednotlivých dechových zkoušek nekouřil.

[10] Městský soud konstatoval, že pan V. neznal důvod tvrzeného vzdání se jednoho z policistů. Oba policisté však popřeli, že by se z místa zákroku vzdělili právě z důvodu nedostatku papíru pro tisk výsledků měření. Pprap. M. nevyločil, že jeden člen hlídky musel odjet na služebnu pro protokol, což uvedl i nstržm. H., který tento protokol specifikoval jako potvrzení o zadržení řidičského průkazu, nikoli jako výsledek dechové zkoušky. Nebyly založeny důvodné pochybnosti o tom, že stěžovateli bylo předloženo písemné potvrzení dechové zkoušky ihned po jejím provedení. Ani případný dodatečný tisk výsledků dechové zkoušky by neměl vliv na její zákonnost, jestliže stěžovatel nesporeoval výsledky dechové zkoušky jako takové, resp. tak učinil až po lhůtě k podání žaloby. Tvrzení o vytištění jiných než naměřených údajů pak městský soud považoval za nepřipustné rozšíření žaloby o nové žalobní body. Vytištěné výsledky dechové zkoušky obsahují časové údaje a tisk proběhl vždy po dechové zkoušce. Stěžovatel mohl vytištěné údaje porovnat s údaji dechové zkoušky ihned po jejím provedení. Dle městského soudu odpovídá časový údaj provedení dechové zkoušky i průběhu policejního zákroku. Městský soud nenalezl motivaci pro chování policisty, jež by spočívalo ve vyhledání vhodné podnapilé osoby ochotné podrobit se dechové zkoušce, naopak motivace stěžovatele tvrdit nepravdivé údaje je patrná. Stěžovatel měl s ohledem na předchozí četná odebrání řidičského průkazu dostatečné zkušenosti, aby v průběhu dechové zkoušky hájil svá práva do té míry, aby nedošlo k záměně jejích výsledků. Pokud by k této záměně došlo, zcela jistě by stěžovatel takovou vadu dechové zkoušky uvedl do protokolu o oznámení přestupku, který byl sepsán po jejím provedení. Představa, že se stěžovatel pasivně podrobuje třem dechovým zkouškám, aniž by znal jejich výsledek, je vzhledem ke zkušenostem stěžovatele nevěrohodná. Tvrzení stěžovatele tak dle městského soudu nezavdalo důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.

[11] Ani ostatní žalobní body neshledal městský soud důvodnými.

[12] V kasační stížnosti stěžovatel předně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť stěžovatel rozporoval správné provedení dechové zkoušky, proto se měl městský soud touto námitkou zabývat. Není pravdou, že by pprap. M. vyloučil, že by v případě stěžovatele došly protokoly nebo papír na tisk v dechovém analyzátoru.

pokračování

Městský soud postupoval v rozporu se zásadou presumpce neviny a zásadou *in dubio pro reo*, neboť bez dalšího přisvědčil výpovědi nstržm. H., dezinterpretoval výpověď pprap. M., opomněl svědeckou výpověď svědka V. a stěžovateloivu výpověď nepovažoval za hodnověrnou. Stěžovatel označení své výpovědi za nevěrohodnou z důvodu své řidičské minulosti považoval za porušení práva na spravedlivý proces. Předchozích protiprávních jednání se stěžovatel dopustil již před dávnou dobou, proto mu nemohla být přičítána k tíži. Dle stěžovatele nebylo prokázáno, že by „útržky“ vytištěné z dechového analyzátoru skutečně představovaly naměřené výsledky jeho dechových zkoušek, a stěžovatel nemohl naměřené hodnoty ověřit, neboť mu nebyly ukázány, a z důvodu oslnění světly policejního auta a špatně viditelného písma stěžovatel neviděl, co podepisuje. Nebylo ani ověřeno, že dechový analyzátor byl správně nastaven, a celý postup policistů zakládá důvodné pochybnosti o tom, zda byla kontrola provedena v souladu s právními předpisy. Stěžovatel se navíc domníval, že může vše vysvětlit u správního orgánu I. stupně, ten však jeho tvrzení nevzal v potaz. Správní orgány ani městský soud neměly o stěžovatelově vině pochybnosti, avšak nepřihlédly k individuálním okolnostem posuzované věci. Zákaz kouření těsně před prováděním dechových zkoušek plyne z Metodiky měření alkoholu v dechu pro analyzátoru alkoholu v dechu vydané Českým metrologickým institutem. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[16] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele*.

[17] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[18] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Je totiž srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Městský soud žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Pokud stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že městský soud konstatoval, že stěžovatel nezpochybnil výsledky dechových zkoušek, a soud se tedy nezabýval námitkou, dle níž byly dechové zkoušky chybné, nelze mu dát za pravdu. Městský soud především postavil napadený rozsudek na závěru o nevěrohodnosti stěžovatelovy skutkové verze provedené policejní kontroly. V této souvislosti městský soud podrobně zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že stěžovatel výsledky dechových zkoušek či řádnost jejich průběhu věrohodně ani relevantně nezpochybnil.

[19] Stěžejním důkazem, na jehož základě učinily správní orgány závěr o stěžovatelově vině, byly svědecké výpovědi zasahujících policistů a pozitivní výsledky dechových zkoušek.

[20] K výsledku orientační dechové zkoušky Nejvyšší správní soud judikoval, že je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o silničním provozu, přičemž je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, publ. pod č. 3731/2018 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod považovat výsledky dechových zkoušek za nespolehlivé či nejednoznačné a ani stěžovatel nepředestřel žádné hodnověrné tvrzení, které by dané výsledky mohlo zpochybnit (viz níže).

[21] Nejvyšší správní soud se již opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval též otázkou, jak hodnotit situaci, kdy klíčovým (či dokonce jediným) důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, a obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje (viz především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Aby mohly být výpovědi policistů přípustné jako jediný či zásadní důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuty jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27).

pokračování

[22] Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci ani na jejím výsledku jakýkoli osobní zájem, plní jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, kdy je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o policistově zaujatosti vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu osob za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policisty, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[23] V nyní posuzované věci pprap. M. a nstržm. H. vykonávali pouze svou služební povinnost a nejsou zde ani dány jakékoli důvody, pro které by je nebylo možné považovat za nestranné svědky posuzovaného jednání stěžovatele (viz již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Z ničeho nelze dovodit, že by daní policisté měli vůči stěžovateli postupovat zaujatě, šikanózně či přehnaně horlivě. Byť stěžovatel v průběhu správního řízení a v podané žalobě tvrdil, že policisté byli v rozepři ohledně nutnosti provést dechovou zkoušku či že jeden z policistů močil na blízké zastávce hromadné dopravy a následně bez umytí rukou pokračoval v provádění dechové zkoušky, ze zjištěných skutečností neplyne, že by se stěžovatelem jmenovaní policisté jednali neprofesionálně či dokonce že by neprovedli dechové zkoušky průkazným způsobem. Přitom stěžovatel svá tvrzení v řízení před městským soudem a následně Nejvyšším správním soudem skutečně značně rozhojnil nejen oproti tomu, co uvedl v průběhu policejní kontroly („*Nemám co dodat.*“), ale i ve srovnání se svým výsledkem ve správním řízení, aniž by je však jakkoliv doložil. Svědecké výpovědi zasahujících policistů, i s přihlédnutím k tomu, že se jejich výsledky konaly již po zhruba půl roce od doby spáchání daného přestupku, nevykazovaly žádné zásadní rozpory a odpovídaly též úřednímu záznamu, oznámení přestupku a především pak výsledkům dechových zkoušek. Tyto výpovědi nebyly stěžovatelem po celou dobu řízení věrohodně zpochybněny a ani výpověď svědka Vorla nepřinesla žádné pochybnosti z hlediska skutkového stavu věci, jak jej popsali oba zasahující policisté a jak plyne též z úředního záznamu či oznámení přestupku.

[24] Byť také věrohodnost stěžovatelovy verze událostí bylo třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011-47), na základě tohoto posouzení pokládá Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem stěžovatelova tvrzení za nevěrohodná. K tomu je přitom třeba s ohledem na kasační argumentaci dodat, že městský soud shledal stěžovatele nevěrohodného nikoliv pouze z důvodu jeho předchozího opakované protiprávního jednání stejného typu, ale především kvůli jeho nepřesvědčivým tvrzením. Není ani pravdou, že by se stěžovatel obdobného jednání dopustil již před dávnou dobou, naopak naposled se tak stalo dne

28. 3. 2018, kdy byl též uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a za tento přestupek mu byl mj. rovněž uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel, a to na dobu 6 měsíců s tím, že na základě následného rozhodnutí o upuštění od výkonu zbytku tohoto správního trestu tento zákaz fakticky trval od 27. 4. do 2. 7. 2018, a již dne 6. 9. 2019 stěžovatel spáchal nyní posuzovaný, zcela obdobný přestupek. Lze tedy souhlasit s městským soudem, že řidičská minulost spočívající v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu celkovou hodnověrnost tvrzení stěžovatele dále snižuje.

[25] Ze správního spisu nevystávají jakékoliv pochybnosti o tom, že dechový analyzátor byl správně nastaven či že kontrola byla provedena v souladu s právními předpisy, a ani stěžovatel v této souvislosti nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, která by prokazovala opak. Na výstupech z daného přístroje je uvedeno jak datum každé jednotlivé zkoušky (dne 6. 9. 2019), tak i jednotlivé časy provedených zkoušek (1:12, 1:17 a 1:23 hod.) a tyto údaje odpovídají též údajům uvedeným v úředním záznamu či oznámení přestupku, dle nichž byla policejní kontrola zahájena v 1:05, resp. v 1:10 hod. S výsledky měření se měl stěžovatel dle svědeckých výpovědí obou policistů seznámit tak, že mu byl po každém měření ukázán displej přístroje. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel vlastnoručně podepsal jak každý z jednotlivých výstupů z dechového analyzátoru, tak i oznámení přestupku, ke kterému stěžovatel dopsal: „*Nemám co dodat.*“ Stěžovatel dle výpovědi pprap. M. přitom potvrdil konzumaci alkoholu před jízdou [což plyne též z úředního záznamu, jehož obsah lze vzít v úvahu pro podpůrné dokreslení situace (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70)]. Bylo by přitom přirozenou reakcí stěžovatele, aby se již při silniční kontrole bránil proti průběhu dechových zkoušek či alespoň proti naměřeným výsledkům, pokud by s nimi nesouhlasil, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel byl v minulosti opakovaně shledán vinným za řízení pod vlivem alkoholu, měl tedy zkušenost s prováděním zkoušek na přítomnost alkoholu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23). Nevěrohodná je tedy v této souvislosti též stěžovatelova obhajoba, dle níž z důvodu oslnění světly policejního vozidla neviděl, co podepisuje, a vše chtěl sdělit až ve správním řízení.

[26] Není ani žádných pochyb o tom, že dané výsledky dechových zkoušek představovaly výsledky naměřené u stěžovatele, což se stěžovatel snažil zpochybnit až v průběhu správního řízení. Ani tvrzení, že jeden z policistů v průběhu policejní kontroly odjel z místa jejího provádění pro papír do dechového analyzátoru, aniž by stěžovateli ukázal výsledky dechových zkoušek, a že tedy výtisky, jež jsou obsahem spisu, vůbec nepředstavují hodnoty naměřené u stěžovatele, Nejvyšší správní soud nepovažuje za pravdivé. Kromě toho, že není zřejmé, jakou motivaci by policisté k takovému jednání měli, je zásadní, že byť ani jeden z policistů ve své výpovědi nevyloučil, že jeden z nich mohl opustit místo prováděné kontroly pro potřebný formulář protokolu, resp. potvrzení o zadržení řidičského průkazu, oba policisté v podstatě vyloučili, že by jim došel papír na tisk výsledků z dechového analyzátoru (pprap. M. odpověděl: „*Myslím, že ne.*“; nstržm. H. potvrdil, že kontrolní lístky byly vytištěny na místě). Dle svědectví obou policistů tedy proběhl tisk výsledků přímo na místě po provedení dechových zkoušek, přičemž stěžovateli byly výsledky po každém měření ukázány též na displeji dechového analyzátoru. I kdyby během kontroly došel v dechovém analyzátoru papír na tisk výsledků dechových zkoušek, mohly být výsledky

pokračování

vytištěny zpětně, jak ve své výpovědi potvrdil pprap. M., tedy i s časy provedení jednotlivých dechových zkoušek. Jak již bylo uvedeno, časy uvedené na výstupech z dechového analyzátoru odpovídají průběhu celé policejní kontroly, jak vyplývá z obsahu správního spisu. Případný dodatečný tisk výsledků dechových zkoušek by tak neměl vliv na jejich zákonnost či správnost.

[27] Co se týče tvrzení o provedení dechové zkoušky v rozporu se zmiňovanou metodikou, i kdyby stěžovatel kouřil před provedením první dechové zkoušky (což pprap. M. ve své výpovědi vyloučil a nstržm. H. k tomu uvedl, že se domnívá, že ne, nicméně pokud by tomu tak bylo, byla by dechová zkouška provedena po uplynutí určité doby), lze dodat, že policisté provedli celkem tři dechové zkoušky. I kdyby byla první zkouška ovlivněna tabákovým kouřem, následující dvě zkoušky, které byly provedeny s dostatečným časovým odstupem (5 a 6 minut), jím již ovlivněny být nemohly, přičemž i sám stěžovatel v rámci svého výslechu uvedl, že v průběhu jednotlivých dechových zkoušek nekouřil.

[28] V nyní posuzované věci tedy věrohodné svědecké výpovědi pprap. M. a nstržm. H. a výsledky dechových zkoušek postačují ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou jakékoli důvodné pochybnosti, a stěžovatel ani neuvádí takové skutečnosti, které by objektivně mohly jejich věrohodnost jakkoliv zpochybnit. Městský soud rozhodl v souladu s takto zjištěným skutkovým stavem věci, nepochybil ani při interpretaci jednotlivých výpovědí a postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo* i se zásadou presumpce nevinny.

[29] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikurní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[30] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

